

høi Grad destruerende paa den menneskelige Organisme. Det ærede Medlem udtalte, at Arbeiderklassen var nødt til at benytte Brændevin, men det blev ikke omtalt, hvorfor da Arbeiderklassen her i Landet skulde være mere nødt dertil end Arbeiderne i Sverrig, Norge og England, og jeg tør tillade mig at antage, at Arbeiderne ere mindre nødt dertil heri Landet end i de nævnte Lande. Det er jo ofte en Banesag, ja jeg kan gjerne sige en Modesag, hvilke Levnetsmidler man benytter til sin Subsistens, og det er nu desværre blevet en Bane — ja en meget slem Bane — heri Landet at bruge Brændevin. Derfor er det, at det antages, at man er nødt til at drikke Brændevin, men man er ikke mere nødt dertil, end man er nødt til at følge andre slette Moder. Det ærede Medlem tror ikke, at der affødtommes nogen stor Skade ved den daglige Brændevinsdriking heri Landet. Det gjør mig ondt, at det ærede Medlem ikke tror dette. Jeg kan henvise til de mangfoldige Udtalelser, som foreligge fra forskjellige indsigtsfulde Læger besangaaende. Jeg kan selvfølgelig ikke overbevise det ærede Medlem eller det ærede Thing i det Hele om, at det ærede Medlem har Urret i ikke at ville tro dette; jeg kan kun henvise til de Vidnesbyrd, som foreligge fra forskjellige Sider, og jeg for mit Vedkommende nærer ikke den allerringeste Tvivl om, at det netop er den daglige Brændevinsdriking, som forarsager den allerstørste Skade. Naar man nemlig ser, hvorledes Forholdet er i England, saa drikkes der maaste til Liden mere Brændevin end her; det er almindeligt, at Arbeidsmanden Lørdag Aften drikker sig fuld, sover Rusen ud om Søndagen og møder med friske Kræfter til sit Arbeide om Mandagen; han konsumerer under saadanne Forhold betydelige Kvantiteter, men ikke til saa megen Skade, som naar den danske Arbeider drikker 5 til 6 Snaps daglig hele Ugen igjennem — det anser jeg for givet. Jeg kan ikke skjønne, at der af de Udtalelser, som hidtil ere hørte, kan udledes noget som helst Argument imod at forhøie Brændevinsafgiften betydelig. Jeg tror endog, at begge de Herrer, som have udtalt sig, i Hjertet nære Tilbøjelighed til at følge mig noget paa den anbefalede Vej, og jeg haaber, at det ærede Thing, naar Sagen videre behandles, maa faae samme Anstuelse og vil gaa noget videre, end der er foreslaaet af den høitærede Minister.

Finansministeren (Strup): Jeg skal først tillade mig at gjøre en Bemærkning til det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Oyenbøll) i Anledning af en af det ærede Medlem reist Indvending og — som jeg forstod det — en væsentlig Indvending mod Lovforslaget, den, at der i § 2 i Lovforslaget er tilstedet, at Brændevinsbrænderier kunne drives blot ved at løse Næringsbevis, naar de ere udenfor en Mills Afstand fra Kjøbstaden,

istedetfor at den gjældende Regel nu er, at der skal kongelig Bevilling dertil. Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom, paa, at dette Spørgsmaal jo var et af de meget omdebatterede, dengang da Forslag til Forandring i Brændevinsbeskatningen sidst forelaa for Rigsdagen i Samlingen 1871—72. I det oprindelig fremsatte Regjeringsforslag havde man holdt sig til det Bestaaende; man havde forudsat, at Brændevinsbrænderier kun kunde drives, naar der var løst kongelig Bevilling dertil. Men i Folkethinget blev der indsat en Bestemmelse om, at udenfor en Mills Afstand fra Kjøbstaden behøvedes der ingen kongelig Bevilling, det var tilstrækkeligt at løse almindeligt Næringsbevis for at drive denne Næring. Landstinget bifaldt ganske vist ikke denne Bestemmelse, men efter megen Forhandling derom — og, som bekendt, fandt der jo flere Behandlinger af dette Lovforslag Sted i begge Thing — blev Enden derpaa den, at Landstinget paa det sidste Trin frafaldt sin Modstand mod, at den nye Bestemmelse blev gjort gjældende. Jeg har altsaa troet, det vilde være rigtigt at bringe Forslaget frem saaledes, som man syntes sidst at have været enig derom. Iøvrigt tillægger jeg ikke dette Spørgsmaal en særdeles stor Betydning, da der jo, som bekendt, ad Bevillingsveien er tilstedet Oprettelse af Brændevinsbrænderier endogsaa langt nærmere ved Kjøbstaden end i en Mills Afstand, og altsaa det Værn, som det ærede Medlem forudsatte, at der var for Kjøbstaderne derved, at der til ny Brænderidrift udfordres kongelig Bevilling, i Virkeligheden faktisk ikke har været tilstede; at det iøvrigt for mig ikke er noget væsentligt Punkt i Lovforslaget, behøver jeg næppe at udtale. — Naar det ærede Medlem endvidere fandt en Del Straffebestemmelser i Lovforslaget lidet samstemmende med de almindelige Strafferetsgrundsetninger — saaledes opfattede jeg det ærede Medlem — vil jeg nødig indlade mig i Disput med det ærede Medlem paa dette Gebet, og det af gode Grunde, men jeg vil dog udtale, at saavidt jeg har formaaet at overse det, ere de af ham paaanførte Bestemmelser nøiagtig de samme, som have fundet Godkendelse baade i dette og i det andet Thing, da Sagen forelaa forrige Gang. (Oyenbøll: Ja). Som bekendt, er jo den almindelige Straffelov ældre end den sidste Behandling her i Rigsdagen af Brændevinsbeskatningsspørgsmaalet, hvortil Straffebestemmelserne knyttede sig. Er jeg altsaa mod min Villie og mit Vidende kommen i Kollision med de almindelige Strafferets-Grundsetninger, maa det i samme Maal gjælde om Lovgivningsmagten ved dens Behandling af Forslaget i 1871—72. Her er det indlysende, at det for mig som varetagende Statskassens Interesse kun er af Betydning, at Straffebestemmelserne ere let anvendelige og tilstrækkelig virksomme. Det forekommer mig let at kunne stille sig saa, at Be-